

також завдань органів територіального управління ресурсам, які вони мають для їх виконання;

- *відповідальність* – готовність органів управління та посадових осіб до виконання функцій і завдань, пошуку шляхів розв’язання проблем, що виникають, покладання на себе відповідальності за прийняті рішення;

- *інновативність* – створення інноваційного потенціалу управління: використання новітніх управлінських та інформаційних технологій, стимулювання ініціатив, експериментів, пілотних проектів, орієнтованих на досягнення найкращих результатів.

Для забезпечення сталого територіального розвитку необхідно намагатися встановити баланс інтересів між усіма його учасниками. Актуальність саме такого підходу підвищується тим, що місцева влада для цього має у своєму розпорядженні досить обмежені ресурси (матеріально-технічні, фінансові та ін.), тобто виконати поставлені завдання вона може тільки за умови широкого залучення ресурсів бізнесу та населення.

Білуха Л. А., аспірант

*Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президенті України, Україна*

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ ТА ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА

Територіальна громада в Україні є базовим інституціональним елементом, що становить основу в організації місцевого самоврядування. Від її якісних характеристик, дієвості, здатності вирішувати питання місцевого значення залежить загальний поступ суспільства, держави. Проте, законодавчо закріплене в Конституції України право територіальної громади – жителів сіл, селищ та міст – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції та законів України у більшості територіальних громад залишається ще не реалізованим.

Згідно зі ст. 6 Конституції України, функціонування державної влади здійснюється на засадах її поділу на виконавчу, законодавчу та судову. Ідеї щодо такого поділу єдиної в своїй сутності влади знаходимо в англійських філософів Т. Гоббса (1588–1679) та Дж. Локка (1632–1704), французького мислителя Ш.-Л. Монтеск’є (1689–1755), відомих німецьких філософів І. Канта (1724–1804) та Г. Гегеля (1770–1831) тощо. Ця ідея ґрунтується на визнанні наявності для кожної з гілок влади систем стримувань і противаг, що перешкоджає концентрації влади в одній з них та можливому – внаслідок цього – свавілля під час її використання. Гілки влади мають оптимально співвідноситись між собою та доповнювати одна одну, залишаючись при цьому до певної міри незалежними, а також мати можливість впливати одна

на одну. Результатом такої взаємодії є встановлення заснованих на законі відносин держави з громадянським суспільством, кожною людиною, створення умов для забезпечення прав і свобод громадян, незалежно від їхньої національної приналежності.

Згідно Ст. 3 пп.1 і 2 «Європейської хартії місцевого самоврядування» (1985 р.) – *місцеве самоврядування* означає право і спроможність органів місцевого самоврядування здійснювати у межах закону та в інтересах місцевого населення регулювання і управління *суттєвою часткою суспільних справ*, які належать до їхньої компетенції.

Інші компетенції належать виконавчій гілці влади, якій притаманні певні особливості та ознаки, а саме: відносна її самостійність у системі єдиної державної влади; організаційний характер впливу на систему суспільних відносин; організаційна оформленість її носіїв (суб'єктів), вона має конкретне суб'єктивне визначення й уособлюється в діяльності спеціальних структур, наділених державною владою та відповідними повноваженнями; функціональна взаємозалежність як характеристика системності суб'єктів, їх сукупності; професіоналізм; універсальність існування в часі та просторі [3].

Органи виконавчої влади, насамперед, покликані забезпечити виконання законів у різних управлінських сферах, здійснюючи нормативно-правові, організаційні та інші розпорядчі дії. Наступною ознакою виконавчої влади можна вважати великі масштаби її охоплення функціонуванням, оскільки її функції є найбільш розгалуженими й поширеними в державі, спираються на ресурсний потенціал (матеріальний, культурний, силові структури тощо) [2].

Наразі в Україні закладено конституційні засади місцевого самоврядування, ратифіковано «Європейську хартію місцевого самоврядування», прийнято ряд базових нормативно-правових актів, які створюють правові та фінансові основи діяльності органів місцевого самоврядування. До останнього часу проблема муніципального розвитку і територіального управління не знаходила належної уваги з боку влади, але такі об'єктивні реалії сьогодення, як світова економічна криза, глобалізація та інтеграційні економічні процеси, змушують прискорити процес модернізації в цій сфері.

Сьогодні цілком зрозуміло, що без належним чином організованих та спроможних територіальних громад, які здатні брати активну участь у вирішенні питань управління територіями, стає неможливим втіленням основоположного для європейської демократії принципу субсидіарності та застосування на практиці норм «Європейської хартії місцевого самоврядування».

Разом з тим, питання змін в системі місцевого самоврядування вимагає осмислення необхідних трансформацій у системі державного управління в цілому. Отже, найбільш радикальним завданням сьогодення, що стосується України, є проведення адміністративно-територіальної реформи, здійснення

реальної децентралізації, зокрема, реформування місцевого управління та місцевого самоврядування, створення спроможних і ефективних територіальних громад щодо вирішення покладених на них повноважень, приведення чинного законодавства до вимог та потреб суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бабаєв В.М. Роль міста в сучасному цивілізаційному розвитку / В.М. Бабаєв // Місто. Культура. Цивілізація: [Матеріали IV міжнар. наук.-теорет. Інтернет-конф., квітень 2014 р.]. – Х.: ХНУМГ, 2014. – С. 5–9.
2. Бакуменко В.Д. Формування державно-управлінських рішень: Проблеми теорії, методології, практики: [Монографія]. – К.: Вид-во УАДУ, 2000. – 328 с.
3. Колпаков В.К. Адміністративне право України / В.К. Колпаков. – К.: Юрінком Інтер, 2000. – 790 с.

Булатова О. К., студентка
факультета менеджмента

Науч. рук. – **Зинчина А. Б.**, ст. преп.

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова, Украина*

ВЫБОРЫ В УКРАИНЕ: ГЕНДЕРНАЯ ЛИНЗА

Актуальность исследования гендерной тематики связана с важностью гендерного феномена для жизни отдельного индивида, организации и всего общества.

Гендерное равенство анализируется в работах многих исследователей, в частности Е. Ивановой [2], С. Кэррол [3] и Н. Степанова [4]. Анализируя их работы, можно отметить, что слово «гендер» (gender), пришедшее из английского языка, в отличие от слова «пол» (sex), которое описывает биологический пол человека, характеризует так называемый социальный пол. То есть гендер – это комплекс стереотипов, которые приводят к формированию типично женской или типично мужской модели поведения.

Особого внимания заслуживает проблема гендера при анализе политических процессов, тем более, что для расчёта «индекса гендерного разрыва», исследователи учитывают 14 критериев, сгруппированных в четыре направления: участие в экономике, доступ к образованию, здоровье и политические права.

Местные выборы в Украине в октябре 2015 года стали серьезным испытанием для нового правительства, ориентированного на демократические реформы. Среди них было упомянуто и нахождение путей для достижения существующих глобальных целей в области равенства, таких, как поощрение равенства мужчин и женщин и расширение прав и возможностей женщин в политической и общественной жизни. Но Украине здесь ещё предстоит долгий путь.